

Ayrshirekasvattajien syyskokous

Vuoden Ayrshirekasvattaja 2010 Merja Kallio – Kurhilan Teräsnainen

Ayrshirekasvattajien syyskokouksessa Porissa Vuoden 2010 Ayrshirekasvattajaksi valittiin Merja Kallio Taipalsaarelta. Merja on ollut mukana niin karjanäyttelyissä kuin Ayrshirekasvattajien toiminnassakin alusta asti. Merjasta kirjoitettaessa ei voi sivuuttaa myöskään hänen kestäviä lehmäänsä.

”Kurhilan Teräsnainen”

Merja on ollut lehmien kanssa tekemisissä koko ikänsä ja hän on käynyt karjakkokoulun ja seminologikurssin. Karjantarkkailijan ja seminologin työt ovat myös tulleet tutuiksi. Merja on syntynyt Taipalsaaressa, mutta Kurhilan tila ei ole hänen kotitilansa vaan se on aikanaan ostettu ja kotitilan pellot on yhdistetty Kurhilan peltoihin. Tällä hetkellä tilalla on 37 lehmää, joista osa tosin on ”sijoituslehmä”, jotka ovat menossa eteenpäin. Kokonaiseläinmäärä on 73. Eläimistä suurin osa on ayrshireja, mutta joukkoon mahtuu myös muutama holstein sekä suomenkarjaa. Lypsypaikkoja on nyt 30, kun kuusi hiehopaikkaa muutettiin lehmäpaikoiksi. Hiehot ja ummessa olevat lehmät ovat jo kauan asuneet ulkona. Merja sanoo eläinten poikivan ja pysyvän aiempaa paremmin terveisinä ulkokasvatuksen ansiosta. Halvauksiakaan ei ole ollut aikoihin. Karjan 305 päivän keskituotos on 10350 – 4,30 – 3,5. Keski-poikima-

kerta on upeat 3,6, vaikka nyt eläinmäärän nopea lisäys pudottanee sitä tilapäisesti. Tällä hetkellä elossa olevien lehmien elinikäistuotos on reilut 37 000 kg ja poistettujen reilut 43 000 kg! Merja hoitaa koko lauman yksin. Peltotyöt hän teettää pääosin urakoitsijalla. Merja on toiminut myös seminologina viitenä kesänä ja nimen Kurhilan Teräsnainen hän sai myöhemmin, kun hän seminologiensa lakon aikana siemensi lehmäitä lypsyjen välissä. Aamulypsy alkoi viideltä ja sitä seurasi siemennyskierron maakunnassa, jonka jälkeen täytyi vielä lypsää omat lehmät. Navetasta pääsi pois vasta iltamyöhällä. Siemennyskierron aikana tuli koko ajan lisää soittoja eikä kaikkia tiloja millään ehtinyt käydä. ”Silloin tehtiin töitä, olihan ”sota-aika” ja poikkeustila”, Merja kuittaa.

Ayrshire kiehtoo

Ayrshire on aina ollut Kurhilan tilan valtarotu. Merja pitää ayrshireä myös kiehtovan haastavana jalostettavana. Holstein ei kiinnosta samalla tavalla ja Merjan mielestä ayrshireista saa jalostamalla yhtä hienoja kuin holsteineistakin. Merja painottaa karjansa jalostuksessa kokonaisrakennetta. Rakenne on jalostuksessa tärkeä, sillä sitä ei saa parannettua ruokinnalla, kuten tuotosta saa. Takakorkeutta on yritetty kasvattaa jo 10 vuotta ja tulokset näkyvät. Merja sanoo tavoitteikseen eläimet, jotka



Vuoden Ayrshirekasvattaja 2010 Merja Kallio. Kuva Pirjo Nousiainen

kestävät karjassa kauan ja sen, että hiehoja riittää myytäväksi eloon. Merja onkin päässyt myymään hiehoja vuosittain. Hän tosin huomauttaa vielä, että eloon myytävien vasikoiden ei kuuluisi vaihtaa omistajaa satasella vaan hyvästä

eläimestä pitää saada kunnon hinta. Merja on myynyt myös paljon sonnivasikoita tilasoneiksi. Sonneissa on ollut niin alkioista syntyneitä vasikoita kuin omia kasvattejakin. Eräs isäntä olisi halunnut Remington x Jerry -sukuisen alkioiva-

Karjanäyttelyiden syyskokous

sikan tilasonniksi, mutta kun sopivaa alkiosonnipoikaa ei ollut tarjolla, hän osti mielellään Merjalta remingtonilaisen pojan, jonka emä oli viidesti poikunut jerryläinen Sherry ja emänemä 100-tonnari Hasseli. Koska Merja on ayrshireihminen, 10 vuotta sitten tullut puhelu, jonka sisältö oli "ayrshirerintamalla tapahtuu", sai hänet lähtemään mukaan kokoukseen, jossa perustettiin Suomen Ayrshirekasvattajat. Merja oli mukana Ayrshirekasvattajien hallituksessa 9 vuotta.

Karjanäyttelyt harrastuksena

Merja on ollut mukana karjanäyttelyissä alusta asti ja muistelee hieman huvittuneena ensimmäistä näyttelyreissua, jolloin hänellä oli eläimiä mukana: kaksi hiehoa, joiden päät ja kaulat olivat klippaamatta. Itse hän oli kehässä hameessa. Näyttelyssä tarvittavia varusteita ei oikein ollut mukana. Lienevät eläimetkin nykyään hieman erinäköisiä kuin silloin. Merja sanoo käyvänsä karjanäyttelyissä, koska näyttelytoiminta on mielettömän kiva harrastus ja sen yhteydessä näkee paljon ihmisiä, joita ei muuten usein ehdi nähdä, kun asuu niin kaukana. Merjan eläimet ovat myös menestyneet hyvin näyttelykehissä, tämän vuoden Ayrshire Winter Show:stakin tuli kaksi luokkavoittoa.

Kestävien lehmien puolesta puhuja

Merja on lypsänyt jo 7 ayrshirelehmää 100-tonnariksi asti. 100-tonnarit Isaska (i: Alhaisten Epa), Piltti (i: Koivumäen Meilari), Susa (i: Metsä-Mäkelän Kalmukki), Kurhilar Ärrä (i: Haraldsholm Nitro), Kurhilar Hasseli (i: Ylä-talon Ritari), Kurhilar Jasmiina (i: Raution Etykki) ja Loiske (i: Martin Iskelmä) saattavat saada seuraajia piankin, sillä Kurhilar Oliivialla (i: Backgård)

ja Kurhilar Maiturilla (i: Pirkulan Eepa) ei sadasta tonnista puutu enää paljon ja Otrallakin (i: Haralan Etro) on jo 80000 kiloa koossa. Merja kertoo saaneensa haukkuja siitä, että osti vanhan lehmän, kun hän osti Piltin neljä kertaa poikineena. Piltti oli kuitenkin hyvä ostos, sillä siitä tuli 100-tonnari, kuten myös sen tyttärentyttärestä Jasmiinasta. Piltin sukua on monessa navetassa eri puolilla Suomea mm. Piltin kolmen keinosiemennykseen myydyn pojan ja Jasmiinan huuhtelujen ja valiosonni Kurhilar Neuman ET:n myötä. Piltin pojan Kurhilar Elvaari ET:n annoksia vietiin jopa Uuteen-Seelantiin asti Gordon Glentworthin tilalle. Myös viimeisin 100-tonnari Loiske on tullut Merjalle muualta. Merja pelasti sen tilalta, jonka isäntä kuoli yllättäen. Loiske oli ainoa lehmä, jonka Merja siitä karjasta halusi ja lehmä, joka ei kenellekään muulle kelvannut. Merjan karjasilmä ei erehtynyt. Monen muunkin lopettavan karjan vanhin lehmä on päätynyt Kurhilarin jatkamaan tuotantoaan. Kaikki ihmiset eivät näe vanhan lehmän vahvuuksia, vaikka niillä on jo todellista näyttöä kestävydestään. Merjan mielestä "mummolehmät" ovat ihania ja niistä saa mahtavia jälkeläisiä, joista voi odottaa paljon, sillä emien ominaisuuksista on jo paljon näyttöä.

Merjan valinta Vuoden Ayrshirekasvattajaksi tuskin oli yllätys kenellekään. Kun kysyin Merjalta, mitä hän itse ajattelee arvonnimestä, hän sanoi sen olevan hieno juttu erityisesti siksi, että se tuli tärkeän asian parissa tehdystä työstä, vaikka ei näitä hommia titteliä takia tehdäkään. Onnittelut vielä Merjalle ja karjaonnea jatkoonkin!

Salla Rautio